

ført Regelen om bemidlede Medlemmers Ret til at forblive i Sygekasser med Statstilskud loyalt ud i Livet. Dette er et Forhold, som jeg udtrykkelig overfor Rigsdagen har forpligtet mig til loyalt at gennemføre, og jeg maa hævde, at denne Forpligtelse til det yderste er blevet opfyldt. Det ærede Medlem klagede til en Begyndelse over en Generalforsamling, som de samvirkende sjællandske Sygekasser holdt den 13. September i Aar, og hvor Formanden, Hr. Johan Sørensen, Udby, udtalte følgende: „Vi — altsaa Sygekasserne — „maa nødvendigvis udskille dem“ — de bemidlede — „saaledes, at de danner deres egen Risikoklasse med særskilt Regnskab for disse Medlemmer, som selv skal dække deres Udgifter“. Det ærede Medlem forudsatte, at Sygekasseinspektøren, Dr. Wittrup, der var til Stede som Gæst ved dette Møde, øjeblikkelig havde protesteret mod denne Udtalelse, og fandt det ubehdligt, at det intetsteds i Referatet fra Mødet kan ses, at Sygekasseinspektøren havde fremsat en saadan Protest. Jeg skal oplyse, at Dr. Wittrup ikke har protesteret, og at jeg ganske kan billige, at han ikke har gjort det. Det ærede Medlem synes mig her at forveksle to Ting. Hvad er det, Administrationen er forpligtet til? Det findes tydeligt udtrykt i Udtalelser her paa Rigsdagen. Det ærede Medlem fra Fakse (Stauning), der i dette tekniske Forhold om de bemidlede er Meningsfælle med det ærede Medlem fra Verringe, har som Folketingsordfører for Fællesudvalget udtalt, og det har jeg fuldt bekræftet, at det var en Forudsætning, „at der ikke fra Ministeriet eller Sygekasseinspektøren lagdes Hindringer i Vejen for, at Sygekasserne beholdt disse Medlemmer. Vi tænkte os, at saadanne Hindringer fra Administrationens Side muligt kunde tilvejebringes ved et Forlangende om særlige udviklede Regnskabsforhold eller et Forlangende om, at disse saakaldte bemidlede Medlemmer skulde danne en særlig Risikoafdeling indenfor Sygekasserne, men vi ventte, at der ikke optaarnes Hindringer af den Art for Sygekasserne, hvis deres Ønske gaar i Retning af at ændre Vedtægten, saa at de kan beholde disse Medlemmer“. Hvis Administrationen havde forlangt noget i Retning af særlig udviklede Regnskabsforhold, særlige Risikoafdelinger o. s. v., havde den handlet mod disse Forudsætninger. Men den paa et Sygekassemøde af en Sygekassemand udtalte Opfattelse af, hvorledes dette Forhold bør udvikles fra Sygekas-

sernes Side, er et Skøn og en Mening, som vedkommende Sygekasseformand selvfølgelig har Ret til at nære og Sygekasseinspektøren aldeles ingen Pligt til at polemisere mod.

At Administrationen ikke i nogen Henseende har søgt at gøre det besværligt for bemidlede Medlemmer at blive ved, at kræve en vanskelig vedtægtsmæssig Ordning, fremgaar netop af de Vedtægter, det ærede Medlem taler om, og som jeg kommer tilbage til. Det ærede Medlem har desuden vist i nogen Henseende forstaaet de sjællandske Sygekassers Formand, Hr. Johan Sørensens Udtalelser urigtigt. Hvad der blev sagt af denne, drejede sig ikke om Nødvendigheden af saadanne særlige Risikoafdelinger, som det ærede Medlem frygter. Derom kunde der slet ikke tales paa den Tid, fordi der endnu ikke er fastslaaet nogen Regnskabsform, og følgelig intet bestemt vides derom. Hvad enten de bemidlede nydende Medlemmer skal indgaa i det almindelige Regnskab eller ikke, maa imidlertid eet slaas fast, nemlig at deres Udgifter, af hvilke intet Statstilskud maa beregnes, nødvendigvis maa føres regnskabsmæssigt for sig selv, og Indtægten af dem, nemlig deres Kontingent, maa ligeledes føres for sig selv, da det af Hensyn til Bestemmelserne om Reguleringsfonden vil være nødvendigt ogsaa at kræve Oplysning om hver enkelt Kasses samlede Kontingent fra de ubemidlede nydende Medlemmer. Reguleringsfonden skal, som bekendt, tjene til at udligne Differencen mellem det nye Statstilskud og det, som den gamle Beregning vilde have givet, og denne tog netop Hensyn til Kontingentet.

Hr. Johan Sørensens Udtalelser om Risikoen, at de bemidlede nydende Medlemmer selv skal dække deres Udgifter, er i Virkeligheden korrekt. Det maa blot ikke forstaaes — og det har sikkert heller ikke været Hr. Sørensen Udbys Mening — saaledes, at det hvert Aar i hver Kasse, der har bemidlede nydende Medlemmer, skal gøres op, hvad de har kostet Kassen, og at man saa reparterer Kassens eventuelle Tab paa dem. Det virkelige Forhold er, at i Vedtægten fastsættes et Ekstrakontingent, som svarer til det bortfaldne Tilskud fra det offentlige, Stat og Kommune, rundet opad til lige Øre. For de bemidlede samlede Kontingent afholder Kassen saa sine vedtægtsmæssige Ydelser til disse Medlemmer. Viser det sig derefter i Løbet af en Aarrække — 3, 4, 5 Aar —, at Kassen stadig taber paa disse Medlemmer, vil Sygekasseinspektøren ikke